

Zdiměřice – Jesenický potok

Pro poslední březnovou vycházku jsme vybrali obec, která byla ještě nedávno malou vesnicí. Vždyť ještě v roce 2000 měla jen 95 obyvatel. Dnes se jejich počet blíží dvěma tisícům. Ti co tady tak rychle přibyli, nastartovali svými penězi velkorysou rezidenční výstavbu rodinných domů, vil a luxusních rezidencí. Stačí se jen rozhlédnout.

Vybrali jsme si pro to rozhlédnutí severní okraj Zdiměřic a vystoupili z autobusu na zastávce se záhadným názvem **Jesenice, Zdiměřice, Canadian, School**. To abyste se pomalu báli vystoupit.

Hned u stanice je z pole udělané parkoviště plné automobilů, za ním vilová čtvrť, jinak nikde ani človíčka. Před námi budova školy. První etapa školy **Sunny Canadian School Jesenice**, výuka od mateřské školy po maturitu v angličtině a češtině. O výuku je takový zájem že hned vedle se staví druhá etapa. Budova mnohem větší a tentokrát po kanadsku, bude mít tvar javorového listu. Nepochybně to vše souvisí s movitostí obyvatel Jesenice, Zdiměřic a dalších obcí, které pod Jesenicí patří.

My jsme ale nepřijeli studovat ale spíš na malý výlet, hlavně se projít, a podívat do míst kde jsme ještě nebyli. Před námi se otevírá čtvrť vil a rodinných domů. Pro klidnější pohyb chodců zejména dětí jsou mezi ulice pro auta vloženy parkové uličky plné zeleně a laviček k odpočinku. Dobrý nápad, i když jsme žádného chodce nebo dítě nepotkali. Trochu se to tady podobá americkým městům. Vše se řeší automobilem.

Vilová čtvrť po chvíli končí a před námi je ulice V Sadech mířící podle Jesenického potoka na návěs původní obce. Jesenický potok se tady rozlévá hned do několika rybníků kaskádovitě za sebou. Trochu úsilí a jsme nahoře na hrázi jednoho z nich. Rybníky jsou po nedávné revitalizaci, je tady pořádek, proto zajímavě působí i jejich okolí.

Opustili jsme hráz a jsme na návsi. Místa kolem nás pamatují zdiměřickou historii. O té je první zmínka někdy v polovině 14. století kdy Zdiměřice (původně Čstiměřice) patřily zbraslavskému klášteru. V období třicetiletých válek byla prý ves hodně poničena a i některá další data jsou docela zajímavá. Třeba, že na počátku 18. století žilo ve Zdiměřicích jen šest polosedláků, šest chalupníků a ves tvořilo pouhých jedenáct domů.

Rozdíl je to veliký, zůstala původní zvonička, zdiměřický strom svobody, jenž díky své výjimečnosti a stáří je památným stromem České republiky. A my? Jdeme dál.

Náš malý výlet za hranice Prahy sleduje Jesenický potok, ten měří pouhých 5 kilometrů a veřejným cestám se spíš vyhýbá, přesto jsme na něm objevili něco, co by se dalo nazvat nechtěným malým „skanzenem“. Máme štěstí, že doba takového žití je dávno za námi.

Stačí, ale sejít pár schůdků, přejít po můstku do údolíčka kudy si proráží cestu Říčanský potok a leckdo by chtěl mít tak pěkně upravené místo ve své blízkosti. Když je chuť, dají se s takovým potůčkem dělat úplná kouzla. Dobře je to vidět z našich fotografií.

Skvělý nápad využít potok a vzrostlé staré stromy k vytvoření parkového areálu s posezením u ohně jako místa pro společenské setkávání při nejrůznějších příležitostech.

Rozloučili jsme se s místy u potoka a čeká nás mírný kopec k další rezidenční části Zdiměřic. Na mírně nakloněné náhorní rovině se tahle vilová čtvrť táhne co oči dosáhnou. Také názvy ulic jsou neobvyklé. Zvolili si tady létající opeřence. Ulice kolem nás jsou Orlí, Jestřábí, Soví, Sokolí, Labutí....

A právě na dětském hřišti „Labutí“ se se zdiměřickými vilami loučíme.

Před námi jsou zatím nezastavěné louky s luxusními cyklostezkami. Snad to přežije i pár nenapravitelných pěších turistů. Míříme k jednomu z vedlejších vchodů do obory v Průhonicích.

Dovnitř se zatím nechystáme, ta správná doba teprve přijde. Otáčíme směr západ průhonická hájovna

I cesta mimo oboru je moc pěkná. Lemují ji letité duby, občas dekorativní borovice, zeď z přírodního kamene

Ale, ale, kdopak se nám to tam zatoulal na chráněné území rybníčku, jenž shromažďuje vodu z Jesenického potoka pro průhonický park? Situace se vyjasnila, až když jsme prolezli křovím a přišli blíž. Zkrátka taková malá legráčka.

Obešli jsme rybník a jsme na bývalém poutním místě u kaple „Jména Panny Marie“. Kaple je kulturní památka, kterou podle pověsti nechal postavit vysloužilý bývalý voják Josef Daubek v roce 1818. Ve snu se mu zjevila panenka Maria a požádala jej, aby nechal postavit kapli jejího jména. Daubek ač byl chudý uspořádal sbírku a kapli nechal postavit. Kolem kaple byly tehdy vysazeny čtyři lípy a objeven pramen léčivé vody. Od těch dob ke kapli chodila každoročně procesí. Kaple je dnes kulturní památka, stav tomu ale neodpovídá, nutně by potřebovala opravit.

Naše poslední zastavení bude u průhonické hájovny, důvodů je víc. Jednak konečně vyšlo sluníčko a zdejší turistický altán láká k odpočinku. Máme také víc jak půlhodinku do příjezdu našeho autobusu a v neposlední řadě je tady hned proti altánu zajímavé pracoviště AV. Přesněji „Ionosférická observatoř AV Průhonice“. Je tady o tom spousta informací. Že je to věda o šíření rádiových vln v atmosféře a jak třeba ovlivňuje kvalitu signálu GPS. Jedna z antén observatoře je umístěna hned u plotu.

27. března 2025 ve Zdiměřicích a Průhonících. Vycházku připravili Mirek a Zdenka Bernátovi, kroniku napsal Mirek, zajímavé fotky pořídily Jiřina Žipková, Hana Mašková a Jana Jeřábková

